

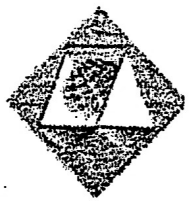
595 Tab 2
A

Exhibit # _____
Date Admitted: _____
OTP Reference # B 9334

IT-02-54-T
The Prosecutor
Vs.
Slobodan Milosevic
Bosnia

03364767

B.1524

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
Yougoslavie

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO
RULE 92 BIS(B)

I, RAM DORAISWAMY, Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 1/9/2003 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter, certify;

that on 1/9/2003 in THE HAGUE, THE NETHERLANDS

the following person appeared:

Witness's First and Last name(s): _____
Date and Place of Birth: _____, UB, SERBIA
Identity-, or Passport No.: _____
Habitual Residence: _____

- that in the attached statement dated 11/11/1998 ^(ANI) and certified by the undersigned on 1/9/2003 the said, ADDENDUM DATED 1/9/2003 is identified as his (her) author;
- that the above-mentioned witness was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;
- that the above-mentioned witness was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to the best of his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceedings for giving false testimony;
- that the above-mentioned witness was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure

Presiding Officer

Rule 92 bis
21

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE 92 BIS(B)

03364768

- that above-mentioned witness declared that the content of his (her) written statement are true and correct to the best of his (her) knowledge and belief;
- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 1/9/2003;
- that the following persons were present during the said declaration:

MIRNA MANDIC - INTERPRETER

MIKE BÉLOT - INVESTIGATOR

Additional remarks:

STATEMENTS OF THE WITNESS DATED 11/11/1998 +
5/12/1998 ALONG WITH ADDENDUM DATED 1/9/2003

20

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE 92 BIS(B)

03364769

Done this 1st DAY OF SEPTEMBER 2003

At THE HAGUE, THE NETHERLANDS

Signature of the Presiding Officer

[Handwritten Signature]

Rule 92 bis

19

03364770

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVEDOKA
PODACI O SVEDOKU:

B-1524

Prezime:

Ime:

Ime oca:

Nadimak/pseudonim: **nema** Pol: **muški**

Datum rođenja: Mesto rođenja: **UB, SRBIJA**

Nacionalnost: **SRBIN** Veroispovest: **PRAVOSLAVNA**

Jezik/jezici koje govori: **SRPSKI**

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: **ENGLJSKI, SRPSKI**

Trenutno zanimanje: **MONTER ZA IZOLACIJE** Prethodno:

Adresa:

Datum(i) razgovora: **11. NOVEMBAR i 5. DECEMBAR 1998.**

Razgovor(e) vodili: **KEVIN CURTIS** Prevodilac: **JANJA PAVETIĆ**

Imena svih lica prisutnih tokom razgovora: **KEVIN CURTIS, JANJA PAVETIĆ,**

Presiding
Officer

Rule 82 bis

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

1

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364771

IZJAVA SVEDOKA

- ① Zovem se _____ živim na gornjoj adresi, a rođen sam godine u gradu Ubu, Srbija. Završio sam osnovnu i srednju školu, Nakon toga sam u Beogradu pohađao kurs a posebno _____ Kurs je trajao dve godine, nakon čega sam otišao u Rijeku gde sam se upisao na četverogodišnji vanredni
- ② _____ bio sam na redovnom odsluženju vojnog roka u školi rezervnih oficira
- ③ _____ oženio sam se suprugom 1973. Rodila nam se _____ Nakon rata, da moja žena, koja je ostala _____ ne bi imala komplikacija.
- ④ _____ tokom studija, preselio sam se u _____ gde sam kasnije postao u fabrici _____ Stanovali smo u _____
- ⑤ Zvornik je grad u severnoistočnoj Bosni, na reci Drini koja je granica između Bosne i Srbije, a nalazi se na glavnoj cesti Beograd-Sarajevo. Sa druge strane reke nalazi se Mali Zvornik.
- ⑥ Što se tiče moje vojne karijere, nikad nisam radio puno radno vreme u JNA, ali sam nastavio da budem u velikoj meri angažovan u lokalnom TO-u i među rezervistima iz _____ Pohadao sam mnoge kurseve koje je organizovala JNA, a polagao sam i ispite, što je svake godine trajalo po nekoliko meseci, što znači da sam bio jako angažovan u JNA. Završio sam kurseve za komandira minobacačkog voda, komandant lakopešadijske artiljerije, a neposredno pred rat u Bosni, pohađao sam kurs za komandant bataljona i bio unapređen u čin _____ Između 1970. i 1980. godine imao sam _____ a kasnije sam unapređen u _____ Bio sam član _____ i među najboljima u svojoj klasi na Vojnoj akademiji. Ako je potrebno, imam kopiju svog vojnog dosjea
- ⑦ Godine 1991, obratio mi se potpukovnik, komandir za moralna i politička pitanja u tuzlanskoj kasarni i pozvao me na razgovor, kojom prilikom me pitao da li bih se javio kao dobrovoljac za rat u Hrvatskoj. Budući da je od mene zatraženo da idem kao dobrovoljac, što je takođe bilo veoma teško, uspio sam odbiti da idem, a imao sam dobre razloge da to ne učinim. Razlog tome je bila činjenica što sam u Hrvatskoj imao mnogo prijatelja i _____ Musliman, a moja baka _____ Tokom tog perioda izbegavao sam kontakt sa JNA, a da sam dobio poziv i propustio da se na njega odazovem, bio bih izveden pred vojni

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

2

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

Rule 92 bis

03364772

sud. Bilo je očigledno da je JNA želela da prikaže da je manje angažovana nego što je u stvari bila, pa je to bio razlog zašto nije bilo službene mobilizacije. Ja sam u toj konkretnoj prilici bio jedini na razgovoru, ali sam kasnije saznao da su i drugim prilazili na sličan način i da nijedan od njih nije prihvatio. Koliko je meni poznato, pripadnicima drugih nacionalnosti nisu se obraćali na taj način, a da jesu, ja bih to sigurno saznao, jer sam se s njima družio. U to vreme je na tom području rasla netrpeljivost između Muslimana i Srba i znalo se da će do rata doći, samo nije bilo poznato kada. Mene je SDS iz Zvornika kritikovao što sam zapošljavao više Muslimana nego Srba. Direktori mog preduzeća su svi bili Srbi, a 1988. sam izašao iz jer sam se razočarao kad sam video da su podele po nacionalnoj osnovi na tom području sve veće. Godine 1990/1991. formirane su nacionalne stranke, Abdulah Musić, koji je bio potpredsednik SDA, pokušao je da me nagovori da uđem u SDS, budući da je znao da sam pošten čovek, a smatrao je da imam uticajan položaj, što bi doprinelo boljoj saradnji između dveju stranaka. Pristupio sam SDS-u, a zvorničkog ogranaka. Moj cilj je bio da zblížim te dve nacionalnosti, pa pošto se približavao pravoslavni Uskrs, a neposredno nakon toga je bio muslimanski Bajram, smatrao sam da za Uskrs treba da organizujemo proslavu na koju ćemo pozvati ceo Izvršni odbor stranke SDA. Međutim, ostali članovi SDS-a su smatrali da širim komunističke ideje, što je dovelo do neslaganja između mene i članova Izvršnog odbora. Tada sam doneo odluku da više ne odlazim na naše sastanke.

⑧

Moja žena me preklinjala da ne idem, jer je smatrala da će me sigurno ubiti. Smatrao sam da bi svojim nedolaženjem prekršio svoje principe, pa sam stoga uzeo pištolj, da bih mogao da se branim, i otišao na sastanak.

⑨

sam mu da ne želim da imam ništa sa ekstremistima i lopovima, pa zbog toga ne želim da budem član ni jedne stranke čiji je Grujić član.

⑩

Negde 1992. godine, pre napada na Bijeljinu, mislim da je bio kraj februara, major Zoran Jovanović, koji je bio postavljen za komandanta Zvorničke brigade, pozvao me u privremeni vojni štab u Domu kulture u Čelopeku. Kad sam stigao, atmosfera je bila veoma napeta. Sastankom je predsedavao Brano Grujić, a primetio sam da su tamo bila i dva redovna oficira JNA iz Tuzlanskog korpusa, jedan kapetan (čije ime ne znam) i poručnik Sekanić. Sekanić je postao komandir tenkovske jedinice koja je kasnije delovala u Zvorniku. Na taj vojni sastanak bilo je pozvano 20 ili 30 drugih rezervnih oficira, a cilj mu je bio da se organizuje vojna brigada za područje Zvornika, budući da je rat bio neizbežan i Muslimani su počeli da se pripremaju za odbranu. Srbi su imali JNA da ih organizuje, dok su Muslimani imali predsednika SDA, dr Asima Juzbašića, Ticu, stomatologa,

Abdulah Musić mi je pokazao kutiju s

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

3

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

Rule 92 bis

16

03364773

automatskim i poluautomatskim puškama koja je stigla "sa druge strane". Rekao je da su oružje kupili od Srba koji su im naplatili 1.200 DM po komadu, a ja sam znao da se to oružje prodavalo po ceni od 300 DM po komadu.

11) Na sastanku sam pitao koji je cilj formiranja jedinice, te da li je vođenje rata imalo za cilj da se brane Srbi ili da se napadnu Muslimani. Rečeno mi je da možemo da očekujemo napad Muslimana, jer su svi naoružani, a ako se ispostavi drugačije, to se mene ne tiče. Pitao sam Branu Grujića šta će se dogoditi s onim Srbima koji ostanu u Zvorniku, a on mi je odgovorio da će, ako ne izađu, biti ubijeni kad Srbi napadnu. Premda je to bio vojni sastanak, bilo je sasvim jasno da su Brano Grujić, Dragan Spasojević, Cveto Popović (članovi Izvršnog odbora SDS-a) i Stevo Radić (sekretar Skupštine opštine) vodili sastanak i imali kontrolu nad prisutnim vojnicima.

12) Sastanak je sazvan da bi se izabrali komandanti za različita područja zvorničkog regiona. što je značilo da je moje područje odgovornosti bio i da je ispod mene bilo 690 ljudi koji su se sastojali od lokalnih srpskih dobrovoljaca i osoblja /?pripadnika/ pripadnika Teritorijalne odbrane. Na tom sastanku sam saznao da se u vojnom skladištu u Malom Zvorniku nalazi zaliha pešadijskog oružja i minobacača koja je dopremljena iz drugog velikog vojnog skladišta u Bujanj Potoku, Beograd.

13) U zvorničkoj opštini je bilo šest ili sedam bataljona, a brigada je brojala između 3.000 i 4.000 ljudi. Znao sam otprilike koliko je ljudi bilo, jer nam je Sekanić rekao da za izdavanje ima 3.800 komada ličnog naoružanja. Sve minobacačke baterije bile su kalibra 82mm i vrlo smrtonosne, jer je svaka baterija mogla ispaliti 180 minobacača u minuti. Postojala je i tenkovska jedinica koja se sastojala od 12 tenkova i koja je stigla u Zvornik u martu 1992. godine. Njena komanda se nalazila u Čelopeku, a komandant joj je bio poručnik Sekanić koji je ostao u Čelopeku nakon sastanka. Posade tih tenkova su činili rezervisti iz Zvornika koji su već služili u tenkovskoj jedinici tokom redovnog vojnog roka. Nakon sastanka, oružje je podeljeno svim direktorima preduzeća, fabrika i opštinskih organa i to tako što ga je major Zoran Jovanović svima dostavio u kuću. Ukupno je podeljeno 45 automatskih pušaka tipa "Thompson". Major Zoran Jovanović lično je oko 15. marta 1992. godine došao u moju kuću i doneo mi automatsku pušku sa 300 metaka i 2 ili 3 ručne granate. Budući da ja nisam jako spremno prihvatio položaj major Zoran Jovanović je ponovo pokušao da me ubedi da to učinim.

14) Zbog sve većih napetosti, svaki Srbin ili Musliman koji je imao vikendicu u Malom Zvorniku ili negdje drugde preko vikenda bi odlazio i vraćao se na posao ponedeljkom. Mnogi Srbi su se mesec dana pre napada ustvari odselili iz Zvornika, jer su slutili šta će se desiti.

15) Znao sam ljude koji su bili u novoformiranoj brigadi i koji su mi rekli da će doći do napada na Zvornik, i to nedelju dana pre nego što je do napada došlo. Kad sam primio tu informaciju,

Fehima Kujundžića, Muslimana i
Fehim je bio intelektualac i jedan od najcenjenijih ljudi u Zvorniku,

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

4

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

Rule 92bis

15

03364774

a kasnije sam čuo da su ga u Zvorniku ubili Arkanovi ljudi. Nakon upozorenja napustio je Zvornik i sa ženom i sinom otišao u Novi Sad, ali budući da do napada tada nije došlo, posle nekoliko dana se vratio. I ja sam sklonio ženu

Ja sam ih takođe vratio, jer do napada nije došlo. Širile su se glasine da će do napada doći jednog vikenda, no ne znam koji je bio njihov osnov.

16) Ujutro 5. aprila bio sam kod kuće, kad me nazvao Brano Grujić i rekao mi: ovo više nije šala, smesta dođi ovamo." Odgovorio sam mu: "Odjebi i ostavi me na miru." Ne znam tačno odakle je zvao, ali sam znao da je njegova velika kuća, 6. ili 7. po redu od bolnice, na putu prema Lišišnjaku, neka vrsta drugog štaba i da se ispred nje nalaze stražari.

Tokom noći od 5. na 6. april 1992. godine, Srbi su počeli da dižu barikade, posebno na Vidakovoj Njivi. Na srpskoj strani glavnog mosta nalazio se kontrolni punkt na kom su stajali jedan aktivista SDA-a /kao u originalu/, Slavoljub Tomašević, i srpski policajci koji su beležili imena svih ljudi koji su dolazili i odlazili preko mosta. Te noći sam se organizovao sa ljudima obeju nacionalnosti iz moje stambene zgrade i počeli smo da pratimo sve što se dešava. Tako je bilo i u drugim stambenim zgradama na tom području.

17) Sledećeg jutra je vozač došao po mene i odvezao me gde sam video da je od 400 ljudi u smenu došlo samo oko 50. Mnogo muškaraca je bilo raspoređeno u srpske ili muslimanske vojne jedinice, a oni koji nisu bili raspoređeni, previše su se bojali doći na posao. Među radnicima je bilo i Muslimana i Srba, a ja sam im svima rekao da odu kući i slušaju radio Zvornik, pa ako se situacija smiri, biće objavljeno kad da dođu.

18) Tokom noći od 6. na 7. ponovo sam čuvao stražu sa komšijama, a u ranim satima sledećeg jutra, otišao sam u Beksuju, pretežno muslimanski deo grada, Budući da se znalo koji su mi položaj ponudili, ljudi su mi prilazili sa strahom i molili me da to prihvatim, jer verovali bi mi, pošto su znali da bih ja prema svima bio pravedan.

19) Ostavio sam svoju pušku da bi mogli da se zaštite. Nakon što sam vido kako su, sažalio sam se nad njima, uzeo pušku i municiju i rekao im da idem u Čelopek da vidim šta se dešava i prihvatim taj položaj, kako bih pomogao da se Zvorničani spase. Prvo sam otišao u da se pozdravim sa ženom i sinom, obukao sam uniformu i kad sam prelazio most kod Karakaja, vidio sam da se srpski kontrolni punkt nalazi na bosanskoj strani, u blizini benzinske stanice. Kad sam tamo stigao, bilo im je drago da me vide, pogotovo zbog toga što sam nosio uniformu, tako da smo malo porazgovarali. Dok sam bio tamo, vidio sam kako se blizu kontrolnog punkta zaustavlja jedan patrolni džip marke "Nissan" i kako iz njega izlaze 3 ili 4 lica obučena u crne uniforme kakve nikad pre nisam video. Bili su u punoj ratnoj opremi, naoružani do zuba pištoljima i noževima, a u džipu sam video puške koje su bile ili "Thompson" ili poluautomatske. Uniforme su, čini mi se, bile dvodelne sa mnogo džepova na gornjem delu i na pantalonama. Nosili su vojničke čizme koje su bile

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

5

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364775

drugačije od onih koje su mi bile poznate, budući da su se zatvarale patent zatvaračem ili kopčama. Ne sećam se da sam video oznake na njihovim uniformama, no svi su imali crni remen s pištoljem, što mislim da je značilo da su bili oficiri. U tom trenutku iz kontrolne kućice su izašla druga dvojica, obučena isto kao i oni, i pozdravili ostale rečima: "Eto, sad smo opet zajedno," na osnovu čega sam zaključio da su neko vreme bili odvojeni. Muškarac koji je to rekao imao je prepoznatljiv beogradski naglasak. Svi su ušli u džip i odvezli se prema Karakaju, a kasnije sam saznao da je fabrika "Alhos" bila njihov štab. Kad su otišli, pitao sam dvojicu policajaca ko su oni i oni su mi rekli da su dva čoveka koja su izašla iz kućice bili Arkanovi ljudi, a za ljude u džipu su mi rekli da pripadaju paravojnoj grupi Mirka Jovića.

20

U tom trenutku sam shvatio da ne mogu prihvatiti mesto komandanta, jer sam znao da bi moji ljudi morali ubijati i da ja to ne bih mogao da kontrolišem. Počeo sam jako da se plašim. Znao sam da ne mogu jednostavno da se okrenem i vratim, pa sam se pozdravio i krenuo u smeru Čelopeka. Kad sam stigao, sreo sam jednog od upravnika iz fabrike koji se zvao Dragan Jović

i poručnika Sekanića. Predao sam im pušku i municiju (nisam im mogao dati ručne granate, jer su bile sakrivene kod mog zeta, ispod njegove kade) i slagao im da idem da odvedem ženu i da ću se vratiti.

21

Napustio sam Čelopek i prešao most kod Karakaja prema Malom Zvorniku, pa zatim natrag preko mosta do centra grada i do Beksuje, gde sam upozorio sve ljude koje sam sreo, da su stigli Arkan i njegovi ljudi i da se čuvaju. Bilo je to 7. aprila oko 17:00 ili 18:00 časova. sam otišao su bili moja žena i sin i tu sam ostavio uniformu, pre nego što sam se vratio u svoju stambenu zgradu u Zvorniku.

22

Moja žena je ujutro, 8. aprila imala zakazan pregled kod ginekologa u zvorničkoj bolnici, pa sam otišao po nju i odvezao je, nakon čega sam otišao u obližnji kafić /? kafanu/ gde sam razgovarao s desetak prijatelja Muslimana. Bilo je oko 9:30 časova, kad smo odjednom začuli paljbu iz mitraljeza koja je dolazila iz smera TV-odašiljača iznad Zvornika. Čuvši mitraljesku vatru, ljude je uhvatila panika, pa su potrčali prema svojim kućama. U tom trenutku je u kafić /? kafanu/ ušao jedan građevinski inženjer (Haso) i rekao da Muslimani na kontrolnom punktu na mostu ne puštaju ljude da prođu i zamolio me da sa njima o tome porazgovaram. Rekao sam mu da prvo moram u svoj stan po ženu, nakon čega ćemo svi pokušati da zajedno predemo u Mali Zvornik.

23

Odvezao sam nas u moj stan mojim automobilom, pa smo ušli i popili kafu. Dok smo bili tamo, Fehim Kujundžić me nazvao iz muslimanskog Kriznog štaba u Zvorniku i rekao mi da moram da bežim, jer su 4 arkanovca uhvaćena zbog izazivanja sukoba, a on će, rekao je, ostati. Rekao sam mu da dođe kod mene i da obojica moramo otići, jer to nije naš rat. Nisam uspeo da Fehima nagovorim da pođe s nama, pa smo ja, moja žena i Haso krenuli kolima prema mostu i pred zgradom Namadač /kao u originalu/ videli smo desetak žena i dvojicu muškaraca kako tamo stoje. Sve sam ih poznavao, pa sam stao i među njima ugledao bivšeg predsednika opštine, Ljubinka Mičića. Pitao sam ga zašto tamo stoje i on mi je odgovorio da im

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

6

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364776

muslimanski stražari ne daju da pređu most. Nas troje smo izašli iz auta, pa smo Haso i ja otišli do mosta i razgovarali sa stražarima. Trojica stražara su bili Džavid Behljuji (Albanac), Ibrahimović, kojem ne znam ime, a nadimak mu je "Tumba", i Veseljko, čije prezime ne znam. Zamolili smo ih da nas puste da prođemo, no jedan od njih mi je rekao: pustićemo vas da prođete, ali meci pogadaju most i mogli biste poginuti." Rekao sam da ćemo rizikovati, pa sam ostavio auto i krenuo peške. Sa nama je bila i Jasminka Subašić, ćerka Saliha i Vere Subašić. Kad smo prešli most, rekao sam svojoj ženi da se vrati u kuću u kojoj je boravila a ja ću čekati da pucnjava prestane i tada dovesti auto.

- 24) Pucnjava je trajala još nekoliko sati i dolazila je s obe strane, i muslimanske i srpske. Nije bilo vatre iz teške artiljerije sve do kasnih sati te večeri. Predveče su uklonjene barikade i pucnjava je na kratko prestala, što je omogućilo masovni egzodus ljudi iz Zvornika. Rekao bih da je oko 10.000 ljudi prešlo i većina je otišla u kuće u Malom Zvorniku. U svakoj kući je bilo 30 do 40 ljudi.
- 25) U otprilike 19:00 časova počelo je jako granatiranje i dolazilo je sa područja Vlaške Njive, uzvišice iznad malog Zvornika. Poznao sam takve granate i vidio sam kako nam lete iznad glava i poput kiše padaju na Zvornik. Nisu precizno pogadale, pa mi je bilo jasno da oni koji su ih ispaljivali nisu prošli propisnu obuku. Neko ko je obučen verovatno bi gađao zgradu SUP-a u kojoj je bio muslimanski štab i kuljanski put koji je vodio prema Kula Gradu i Beksuji gde je živela većina Muslimana. Naravno da Muslimani nisu imali tešku artiljeriju koju bi mogli da upotrebe.
- 26) Minobacačka vatra je bila širokih razmera i trajala je celu noć, a poznato mi je da je komandant tih minobacačkih baterija bio poručnik Dragan Gotovac, budući da je za komandira minobacačke jedinice određen na sastanku u Čelopeku kojem sam prisustvovao.
- 27) Tu noć sam proveo u Malom Zvorniku, u kući koja je pripadala jednom od rođaka Zejnila Zejnilagića, a sledećeg jutra sam otišao na kej na reci Drini, udaljen oko 100 m od te kuće. U to vreme je granatiranje već prestalo i vidio sam da se sa glavne džamije na pijaci u Zvorniku vijori srpska zastava. Iz zvučnika sa minareta puštali su srpsku muziku. To je bio znak da je preuzeta vlast u Zvorniku.
- 28) Još uvek se čula povremena pucnjava i tada je započelo čišćenje grada, što je značilo ubijanje preostalih muških stanovnika. Ostao sam tamo oko pola sata.
- 29) Nakon toga sam krenuo da tražim svoju ženu
Kroz prozor video sam vojnike sa druge strane reke. Na tom mestu je reka Drina bila široka samo oko 100m i mogao sam prilično jasno da vidim kako naoružani vojnici u crnim uniformama ulaze u zgrade i kuće na području Zamlaza. Iz nekih kuća širio se dim, jer su bile ili pogodne granatama ili zapaljene. Dva dana kasnije čuo sam da su upravo tog jutra ti vojnici ubili mnogo muškaraca u ulici Filipa Kljajića. Sa mesta na kom sam bio, čuo sam pucnjavu i bilo je jasno da dolazi iz prostorija u koje su ti vojnici ulazili. Čuo sam da

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

7

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364777

su ubili jednu penzionerku, Srpkinju Nadu Ostojić, koja je 40 godina radila u Opštini, kad je pokušala da ih spreči da ubiju Taiba Hudovića i njegovog sina.

- 30 Otišao sam u kuću gde su bili moja žena i sin i kad sam tamo stigao, video sam da su vrata zaključana, pa sam se vratio na ulicu, gde su me dva člana SDS-a, od kojih je jedan bio Cveto Popović sa još dvojicom policajaca, očigledno čekali. Povikali su: "Evo ga, uhvatite ga!" Opkolili su me i bacili me na vozilo, raširili mi noge i ruke, pretražili me i oduzeli mi ličnu kartu. Cveto je naredio da me uhapsu i odvedu u fabriku "Alhos" u Karakaju. Odvezli su me policijskim automobilom na benzinsku stanicu na ulazu u industrijsku zonu gde smo stali i razgovarali /kao u originalu/ sa načelnikom policije iz Malog Zvornika, Ratkom Vidovićem. Pitao sam ga zašto sam uhapšen na teritoriji Srbije i odveden u Bosnu, jer ako sam nešto učinio, postoji zakonska procedura hapšenja, pritvaranja i ispitivanja osumnjičenih. Nisu smeli da me tek tako odvedu u Bosnu. Vidović je odgovorio da to mogu da rešim kad dodem u fabriku "Alhos" i rekavši to, otišao je.
- 31 Potom sam prebačen u civilni automobil sa zvorničkim registarskim tablicama u kom su bili meštani, obučeni u srpske policijske uniforme, koje sam poznavao iz viđenja.
- 32 Kad sam stigao u "Alhos", na jednom od prozora na prvom spratu video sam Branu Grujića koji kao da me očekivao. Naredio je da me odvedu u njegovu kancelariju na prvom spratu upravne zgrade "Alhosa". Vodila su me dva policajca, no u dvorištu je bilo najmanje deset drugih policajaca i mnogo vojnika. Neki od tih vojnika bili su pripadnici paravojnih jedinica, a neki su imali oznake s belim orlom.
- 33 Ušao sam u kancelariju i video da Brano Grujić na sebi ima maskirnu uniformu. Opsovao mi je majku i nazvao me Turčinom. Grujić je zatim potrčao prema meni u svojim vojničkim čizmama i nogom me udario među noge, od čega sam pao na pod od bola i pomokrio se. Pomogli su mi da ustanem, stavili me na stolicu i vezali mi ruke na leđima. U kancelariji je u tom trenutku bilo 7 ili 8 SDS-ovaca, a onda je ušao jedan muškarac u crnoj uniformi, kakvu sam i pre toga video. Obratili su mu se sa "majore". Iz razgovora koji su vodili saznao sam da je taj major bio Arkanov zamenik. Nisam siguran kako se zvao, mislim da se prezivao Marković ili tako nekako. Za Arkana sam znao samo sa radija i televizije.
- 34 Rekli su majoru ko sam, nakon čega je on počeo da me udara šakama po glavi, a svima ostalima je naredio da me ne diraju, već da me ostave njemu. Rekao je da ću morati sve da priznam, da sam ja njegov specijalni slučaj i da će me on lično sutradan pred svima ubiti. Major je izdavao naredjenja i činilo se da je nadređen Grujiću. U tom trenutku je jedan civil ušao u kancelariju, a major je otrčao do dva policajca u hodniku i pitao kako je taj čovek ušao. Kroz staklo sam video kako je ošamario jednog od policajaca pre nego što se vratio u kancelariju. Zatim je počeo da viče na Grujića rekavši: "Da li se tako vodi rat, da svako može da uđe u ratni štab? Zašto ste nas zvali, ako je to način na koji vi vodite rat? Ako tako nastavite, odneću svojih 3.800 komada oružja!" Grujić je rekao da se to više neće desiti.

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

8

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364778

Major je naredio da me odvežu, nakon čega su mi dali papir i olovku i naredili mi da napišem imena svojih prijatelja, sa kim se družim i gde se nalazi oružje koje sam dobio. Znao sam da ako napišem imena ljudi, oni će verovatno biti ubijeni, pa sam napisao samo dve ili tri rečenice u smislu da se sa svima družim i da nikog posebno ne mogu da izdvojim, te što god da znam, to ne prenosim drugima.

35) Major je dva-tri puta ušao i izašao i svaki put me udarao. U jednom času je Cveto Popović pitao majora da li da u zgradu uvede ostale balije koje su pronašli u gradu, a major je odgovorio: "Dogovorili smo se da ćemo privesti svakog Muslimana kog pronađemo u gradu i ja imam dovoljno ljudi da to urade."

36) Kad je major uzeo moj komad papira, naredio je da me odvedu i zatvore u glavnoj zgradi "Alhosa", nakon čega je izašao i ostavio me samo sa SDS-ovcima. To su bili Rade Radić, komandant bataljona za Jordan, Kosta Erić, Milorad Galić, koji je bio komandant bataljona Čelopek i komandant TO Zvornik, Stevo Radić, Milan Mijić, otac nedavno postavljenog načelnika policije u Zvorniku, i Rade Perić
zadužen za obaveštavanje. no Grujić mu je rekao da se ne meša, jer ja treba da budem ubijen, što treba da posluži kao primer drugim Srbima.

37) Zatim sam odveden u mušku svlačionicu gde je bilo zatvoreno oko 20 Muslimana iz Zvornika. Neki od ljudi kojih se sećam bili su:

Mujo Mehmedović, zvani "Kokor", Meho, Sinan i Osman Kamerić, Šečić, Beganović, Omerović, a kasnije su doveli građevinskog radnika Mehmeda, čijeg se prezimena ne sećam. Bilo je tu i nekoliko ljudi iz Bukovika, mesta pored Zvornika. Rekli su mi da je sve njih, osim Mirsada Hasanovića, doveo Cveto Popović, a Mirsad je bio skinut sa autobusa na putu za "Glinicu" i tu ga je doveo Brano Grujić.

38) U toj prostoriji su me držali od 16:00 časova 9. aprila 1992, a oko 20:00 časova iste večeri počeli su da nas izvide jednog po jednog radi ispitivanja. Odvodili su nas u drugu svlačionicu na drugoj strani hodnika i dok su nas pojedinačno odvodili, čuli bismo tupe udarce i glasne jauke. Nakon što bi svakog pojedinačno ispitali, vraćali bi ga u našu prostoriju i jednostavno bacili na pod. Neki ljudi su bez svijesti ležali na podu u lokvi krvi, nekima su očigledno bile slomljene ruke ili vilice, ili im je bilo izbijeno oko. Neki mladi, fizički jači ljudi ležali bi na podu u, činilo se, besvesnom stanju, a udovi bi im se trzali, jer su bili prejaki da bi jednostavno umrli. Na podu je ležalo oko 15 muškaraca, no nismo se usuđivali da im prilazimo da bismo videli da li su još živi, a kamoli da im pomognemo. Povremeno bi stražari otvarali vrata, ubacivali suzavac i zatim se ispred vrata smejali, dok bismo se mi unutra gušili.

39) Na ispitivanje su nas odvodili stražari koji su bili lokalni rezervisti u sivomaslinastim uniformama, no ispitivali su nas Arkanovi ljudi. Sećam se imena samo jednog od njih, Dragana Hajdukovića. Ja sam poslednji odveden na ispitivanje, bilo je oko 4:00 sata ujutru kad sam ušao u prostoriju i video da su na zidu bele keramičke pločice, kao i u našoj sobi, te da su sve poprskane krvlju. Vidio sam, takođe, da je pod prekriven

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

9

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

Rule 92 bis

10

03364779

razbijenim staklom flaša koka-kole, a čuo sam da su zatvorenike, dok su ih ispitivali, prisiljavali da gutaju razbijeno staklo. Kad sam ušao, video sam dva Arkanova čoveka, obučena u istu onakvu crnu uniformu, te Mehu Kamarića, zatvorenika koga su uspeli da prisile da im da informacije o nama ostalima. Vojnici su me pitali kako se zovem, zašto sam tamo i koje sam nacionalnosti. Rekao sam da sam Srbin, nakon čega su me pitali kad i koji je to praznik, pa sam im rekao da je to Pitali su me za dokumente, a pošto su mi dokumenti već ranije bili oduzeti, mogao sam im pokazati samo svoju vozačku dozvolu. Okrenuli su se Mehi i pitali ga da li me zna, a on im je rekao da sam ja

40 Ponovo su me pitali zašto sam tamo, pa sam tako shvatio da ne znaju i slagao sam im rekavši da sam uhapšen u centru grada sa grupom ljudi, te da sam bio previše uplašen da bilo šta kažem. Dva vojnika su raspravljala šta da urade sa mnom i jedan od njih je rekao da moraju da me smesta puste, dok je drugi rekao da je nastupio policijski čas i da je preopasno. Odlučili su da me odvedu u drugu prostoriju u zgradi gde sam video oko 15 Arkanovih ljudi kako spavaju u vrećama za spavanje s oružjem pored sebe. Imali su snajperske i automatske puške. Bilo je sasvim jasno da su sasvim promenili stav prema meni, jer sam mogao slobodno da se krećem po celoj zgradi. U toj prostoriji su bila i dva muškarca (jedan Hrvat i jedan Musliman) koji su bili vozači kamiona iz Banje Luke i vozili su natrag iz Beograda kad su ih uhapsili. Kada su vojnici shvatili da nisu iz Zvornika, smestili su ih u istu sobu gde i mene. Nama trojici su dali vreće za spavanje i rekli nam da im se javimo u 6:00 sati. Naravno da nam se uopšte nije spavalo.

41 Razmišljao sam kako da pobegnem i pokušao sam da otvorim prozore, ali nisam uspeo, pa sam otišao čak do ulaznih vrata u zgradu i video da je moj auto pred zgradom, što je bilo čudno, jer sam ja još uvek imao ključeve u džepu. Video sam da Cvetko /kao u originalu/ Popović stoji na ulazu u tvornicu "Alhos", ali se, naravno, nisam usudio da mu pridem. Odlučio sam da čekam do 6:00 sati i potražim onu dvojicu Arkanovih vojnika, no kad sam došao u prostoriju, video sam da su tamo druga dvojica. Tada su počeli stizati pripadnici SDS-a, tako da sam izgubio svaku nadu u beg. Otprilike u isto vreme, Arkanovi ljudi, koji su tu spavali, ustali su, uzeli oružje i otišli na doručak, tako da smo ostali samo nas trojica.

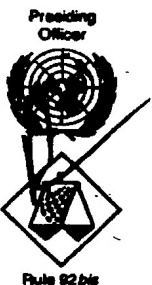
42 Ubrzo nakon toga došao je jedan mladi Arkanov vojnik (imao je oko 20 godina) i pitao nas da li pušimo, a kad sam mu rekao da pušim, dao mi je dve kutije Kent cigareta i svakom po dve flaše koka-kole. Rekao nam je da možemo da idemo preko u kantu po hranu, ako želimo, no smatrali smo da je preopasno da budemo tamo, pa smo mu rekli da nismo gladni.

43 U otprilike 11:00 časova čuo sam kako neko razgovara u hodniku i daje neka naređenja, pa sam prišao vratima, pogledao napolje i video Arkanu kako stoji (prepoznao sam ga jer sam ga viđao u sredstvima javnog informisanja) i izdaje naređenja jednom od svojih oficira. Rekao sam drugoj dvojici da je Arkan tamo i da bismo morali otići i zamoliti ga da nas pusti, no oni su se skamenili od straha i rekli su da se ne usuđuju. Rekao sam im da nam je to zadnja šansa i ponudio da mu se obratim u ime sve trojice. Pristali su i sledili me. Dok smo se približavali, Arkan se okrenuo i

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

10

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364780

pitao nas šta želimo. Rekao sam Arkanu da smo mi trojica srpskih šofera iz Banje Luke i da nismo hteli da putujemo noću, pa smo ostali tu radi vlastite sigurnosti. Arkan nam je rekao da idemo, a jedan od vozača je pitao Arkana za svoje dokumente i vozačku dozvolu, a on je odgovorio: "Samo kaži da te Arkan pustio i neće ti biti potrebni nikakvi dokumenti." Na to smo krenuli, a kad smo došli do ulaza, skamenio sam se kad sam video majora koji je dan ranije rekao da će me on lično ubiti. Rekao sam dvojici vozača da ga pitaju za svoje dokumente, i tako odvrate njegovu pažnju od mene i omoguće mi da se provučem iza njegovih leđa. Na sreću, jedan lokalni rezervista je viknuo da je Luka Radović ubijen u borbi i da njegovo telo unose u dvorište, što je privuklo svu pozornost. Uspeo sam da se neprimećen provučem kroz gomilu i stignem do raskršća ceste za Tuzlu.

44 Dvouvio sam se kojim putem da krenem i baš u tom trenutku pridružila su mi se ona dvojica vozača, pa sam uskočio u jedan od njihovih kamiona /kao u originalu/. Rekao sam im da treba da voze preko mosta na srpsku stranu. Pustili su nas kroz kontrolni punkt na bosanskoj strani, no kad smo došli na srpsku stranu, srpski policajac nas je zaustavio. Vozač od straha nije mogao da govori, pa sam ja rekao policajcu da nas Arkan šalje u Banju Koviljaču da mu nešto donesemo, tako da nas je pustio.

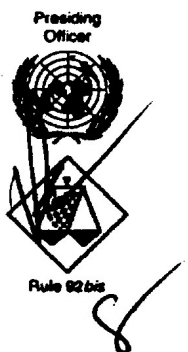
45 Kad smo stigli u Banju Koviljaču, savetovao sam vozačima kojim putem da krenu, a ja sam ostao da tražim svoju porodicu. Video sam da tamo ima oko 1.000 Muslimana i pitao sam ljude, koje sam znao, za svoju ženu i sina, a istovremeno sam im savetovao da se ne vraćaju u Zvornik.

46 Otišao sam u _____ što mi nije uspelo, a kad sam se vratio, rekli su mi da su mi _____ dobro i da je ona poslala moj pasoš i poruku da pobegnem i odem u inostranstvo /kao u originalu/.

47 Te noći sam spavao u parku, sakriven, a sledećeg jutra sam krenuo autobusom u Loznicu, pa zatim u Valjevo, _____ Nakon dva dana su nam se pridružili moj zet i njegova porodica, a moja sestra mi je dala poruku načelnika MUP-a _____ u kojoj je stajalo da je primio teleks iz Zvornika u kom piše da me treba uhapsiti i vratiti. Rekla je, takođe, da su me tražila tri vojna policajca iz Šapca. Nakon nekog vremena sam krenuo u Holandiju.

/potpisano/

/potpisano/

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

11

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

03364781

POTVRDA SVJEDOKA

Ova izjava koja se sastoji od 13 stranica /u originalu/ glasno mi je pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 5.12.1998.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, **Janja Pavetić**, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na srpski jezik.
- 2) mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na srpski jezik u prisustvu koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 5.12.1998.

Potpis: /potpisano/

POTPIS SVEDOKA:
/potpisano/

12

OSTALI PRISUTNI:
/potpisano/
/potpisano/

Prevod
Original: engleski

03364782

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime:

Ime:

Ime oca:

Nadimak: nema

Pol: muški

Datum rođenja:

Mesto rođenja:

Nacionalnost: Srbin

Veroispovest: pravoslavna

Jezik/jezici koje govori: b/h/s - /srpski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezik/jezici korišćeni u toku razgovora: engleski i srpski

Trenutno zanimanje: Monter za izolacije
kadrovske službe, I

Prethodno: Šef Finansijske i

Datum(i) razgovora: 1. septembar 2003.

Razgovor(e) vodili: Mike Bellot

Prevodilac: Mirna MANDIĆ

Imena ostalih lica prisutnih tokom razgovora: Karim Agha Khan

/potpisano/

Potpis: /paraf/

Rule 92bis

6

03364783

IZJAVA SVEDOKA

Danas sam pročitao prevod svoje izjave na srpskom jeziku, koja je originalno napisana na engleskom, a koju sam dao 11. novembra i 5. decembra 1998 godine. Moja izjava na engleskom jeziku označena je brojem ERN 0066-6806-0066-6818. Primećujem da se moj potpis nalazi na svakoj stranici te izjave.

Moja izjava na srpskom jeziku označena je brojem ERN 0305-4811-0305-4822.

Nakon što sam pročitao izjavu, potpuno se slažem s njenim sadržajem, ali želim istaknuti sledeće:

Paragraf 1:

Drugu rečenicu koja počinje: "Završio sam osnovnu i srednju školu..."
Dio rečenice: "...."

Treću rečenicu istog paragrafa koja počinje: "Nakon toga sam u Beogradu..."
Trebalo izbrisati sljedeće: "....Kurs koji se ticao rada sa hendikepiranom djecom..."
i napisati: "...pohađao Višu defektološku školu - Odsjek za maloletničku delinkvenciju."

Rečenica koja počinje: "Kurs je trajao dvije godine..." riječ: "kurs" treba izbrisati i napisati: "školu"

Paragraf 3:

Zadnja rečenica paragrafa, koja počinje: "Nakon rata, 1996..."
Godinu "1996" treba izbrisati i napisati: "1995" a, ostatak rečenice koji glasi: "...da moja žena koja je ostala u Zvorniku, ne bi imala komplikacija." treba izbrisati.

Paragraf 4:

Rečenica koja počinje: "Godine, 1972..."
"Šef finansijske - kadrovske službe..." treba promijeniti u: "direktor sektora"

Paragraf 6:

Rečenica koja počinje: "Završio sam kurseve za komandira..."
Dio rečenice: "...i bio unaprijeđen u čin Majora." treba izbrisati.

Zadnja rečenica, koja počinje: "Bio sam član Saveza komunista..."
"...u Vojnoj akademiji..." treba izbrisati i napisati: "...u školi rezervnih stariješina."

Paragraf 11:

U rečenici koja počinje: "Premda je bio vojni sastanak..."

03364784

Ime Cveto /POPOVIĆ/...treba izbrisati i napisati: "Sveto".

Promijeniti ime: "Cveto" u "Sveto" u paragrafima: 30, 35 i 37.

Paragraf 13:

U rečenici koja počinje: "sve minobacačke baterije..."
Trebalo izbrisati riječ: "minobacača" i napisati: "mina"

Paragraf 15:

U rečenici koja počinje: "Kada sam primio tu informaciju..."
Izbrisati riječ: "razrednika" i napisati: "direktora"

Paragraf 16:

U rečenici koja počinje: "Na srpskoj strani..."
Izbrisati riječ "SDA" i napisati "SDS".

Paragraf 23:

U rečenici koja počinje: "Ujka Vladane, ..."
Izbrisati riječ: "Ujka" i napisati: "Čika"

03364785

Prevod
Original: engleski

POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 1. Septembar 2003

Rule 92bis

3

03364786

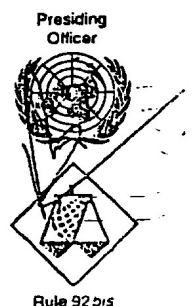
POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Mirna MANDIĆ prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na srpski jezik.
- 2) _____ mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na srpski jezik u prisustvu _____ koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) _____ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 1septembar 2003

Potpis: /potpisano/

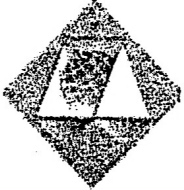

Rule 92 bis

United Nations
Nations Unies

03364787

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: _____

Datum i mjesto rođenja: 14 MAY 1948, WB, SERBIA

Identifikacioni broj ili broj pasoša: _____

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika RAM DORAJAWAY
da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 11/11/1998; 5/12/1998 / ADDENDUM
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.
ora 11/9/2003.

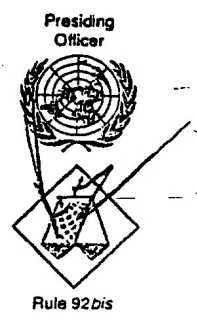
Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 1/9/2003

U: THE HAGUE, THE NETHERLANDS

[Signature]
potpis davalca deklaracije

[Signature]
potpis predsjedavajućeg službenika

Rule 92bis